

ΜΥΡΙΕΛΛΑ-ΜΟΙΡΙΤΑ

"Ω! ἐσείς ἀέρινες μορφές,
ποῦ ἐμπρός μου σταματήσατε μιὰ μέρι
χεροπιασμένες, ὦ, ἀδερφές,
ἀγάπες μου, Μοιρίτα καὶ Μυριέλλα.

Γεμάτες καλοσύνη, εὐγενικά
ἐσκόψατε ἀπάνω στὴν καρδιά μου -
Μυριέλλα, πῶς με κοίταζες δειλιά,
Μοιρίτα, πῶς ἐδάκρυζες γλυκειά μου!

Καὶ γὼ ποῦ συνηθίζω νὰ κρατῶ
τὸ θησαυρὸ τοῦ πόνου μου γιὰ μένα,
ἐγὼ ποῦ πάντα μόνη περπατῶ
μὲ τὰ ὄνειράτά μου τὰ σβυσμένα,

Ξεχάστηκα μπροστά σας καὶ ξεσπῶ
σ' ἓνα βαρὺ ἀρρωστημένο θρῆνο
ποῦ λυώνει τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀνθὸ
σὰν ἡ βροχὴ τὸ νιόβγαλτο τὸ κρίνο.

ΜΥΡΤΙΩΓΙΣΙΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΙΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ

Τὸ με διπλὸς ἔλικας καὶ μηχανάς, ἀφθάστου
ταχύτητος, πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτ-
μόπλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Πα-
ριελλία Τρούμπας):

Ἐκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ ὥρα 11 μ. μ. ἀκριβῶς
διὰ Σῦρον, Ἄνδρον, Κόρθιον, Τήνον.

Ἐκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 2 μ. μ. ἀκριβῶς
διὰ Χιον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, Θεσσαλονίκην.

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. Γραφεῖα Γενικῆς Διευθύνσεως,
Ἀπελλοῦ 1, ἀριθ. Τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ. Γενικὸν Πρακτορεῖον ὁδὸς Φί-
λωνος, ἀριθ. 44, ἀριθ. Τηλ. 227.

ΣΗΜ. Αἱ κατὰ τὸ ἐκδοθὲν δρομολόγιον ὅροι ἀ-
φίξεως καὶ ἀναχωρήσεως ἐν ἐκάστῳ λιμένι εἶναι
ἀπολύτου Σιδηροδρομικῆς ἀκριβείας.

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

"Η ΑΓΝΗ,

ὁ εἰκαιόημο μυθιστόρημα, πουλιέται στὰ γραφεῖα μας καὶ
στὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου καὶ Κουκλάρα (ὁδὸς Στα-
δίου 42), Δρ. 1,50. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ 2 δρ. δίχως τα-
χυδρομικά.

ΠΡΟΞΕΣ ΑΠΛΕΣ

I

Η ΑΓΓΕΛΙΚΑ

Candida sidereis ardescunt lumina flammis...

(T PETRONIUS ARBITER)

Ἡ Ἀγγέλικα...

Καὶ σύφωνα μὲ τ' ὄνομά της τὰ μάτια της εἶ-
τανε ἀληθινὰ ἀγγελικά.

Τσίνορα μακρὰ, ἴσκιερὰ, συμμετρικά, μυγιάγ-
γιστα σὰν ἀνθοπέταλα ἢ αἰ φτερὰ πεταλουδίτσας ἀ-
πάνου στ' ἀμυγδαλωτὸ βαθυούνοιγμα τῶν ματιῶν,
σκυφτὰ κ' ἄχαρα.

Λένε: Γέρνομε στὴ χαρὰ τῶν ματιῶν. Φυλάμε
τὴ χαρὰ τῶν ματιῶν, μὴν τὰ βασκάνοινε οἱ κακοί.
Δικιά μας βαστάμε τὴ χαρὰ τῶν ματιῶν, μὴν καὶ
παρθῆ, μὴν καὶ παρθῆ...

Ὅμως βολὲς ξεδιπλώνονται πλατεῖα τὰ μάτια
καὶ μαλώνουν τα: Σὰς ἀγαπᾶμε, σὰς ἀγαπᾶμε, ὁ-
μος τὴ χαρὰ μας, τὴ χαρὰ μας, τὴ χαρὰ μας πρῶτα
ἀπ' ὅλα. Παραμέρισε νὰ φανῆ ἡ Χαρὰ μας. Τὶ δὲν
τὴν πιάνει ὁ βασκαμὸς τὴ χαρὰ μας, τὴ χαρὰ μας...

Κι' ἀνθίζουν τὰ μάτια, χιλιόκαλα καὶ νεραϊδένια,
καθρέφτες τῶν γαλάζιων ὄλων καὶ τῶν χαρωπῶν,
ὅσα κάτω ἀπ' τὸ χρυσὸν ἥλιον ἀναδεύονται κντ-
τᾶν τὰ καλάμια καὶ τὰ νερά, καὶ τὰ πεσίματα τῶν
ἥλιων.

Τὴ μέλισσα, μὲ τὸν κορσὲ τὸν πράσινο, ποῦ κά-
νει βίζιτες στ' ἀνθάκια, καὶ ματαπερνάει, βουρερῆ καὶ
κοκέττα, καὶ ματαπάει, καὶ πάλε, νά τη, φεύγει...

Καὶ γιορτάζουνε τὰ μάτια τὴν τρανὴ γιορτὴ τῆς
Ζωῆς. ..

Τὸ καλοκαῖρι, τὰ τζιτζήκια (τὰ παράθρημα ἀνοι-
χτὰ σὸν πράσινο κάμπο· οἱ παπιροῦνες σειοῦνται
σὰν κόκκινες κοκκῶνες παιχινδιάρες! Περνάει κυμα-
τιστὰ ἐν' ἀγεράκι πολὺ ζεστό, κ' ἀχνοχαϊδεύει τὰ μά-
γουλα, σὰ νὰν τοὺς κρυφολέει τὸ μεγάλο μυστικὸ...)

Καὶ γιορτάζουνε τὰ μάτια τὴν τρελλὴ χαρὰ τῆς
Ζωῆς...

Τὸ πέλαο εἶναι μπλοῦ, κ' ὁ βαρκοῦλες ἄσπρες,
κ' ὁ οὐρανὸς βαθειὰ γαλάζιος... Καίει ὁ ἥλιος μέσ'
τὴν πλάση, καὶ τὰ νερά εἶναι κροστάλλα: καίζουνε
γύρ' ἀπ' τις γυμνὲς γάμπες, σὰ σκυλλάκια κυνηγιά-
ρικα, πισίχαρα καὶ πηδηχτά... Καὶ τὰ νεροπούλια
λούζουνε τὶς ἄκριες τῶν φτερῶν, μὲ γλιστερὰ χιλι-
περάσματα, σκεδὸν ἀπάνου στὸ στρωτὸ γυαλὶ τοῦ
πέλαου...

Καὶ τὰ μάτια μεθᾶνε ἀπ' τὸ χρυσὸ γιορτάσι
τῆς Ζωῆς...